

Arrest

nr. 325 037 van 14 april 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DECROOCK
Gistelse Steenweg 145/glv-C1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 december 2024 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. DECROOCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 9 oktober 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 5 november 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri, afkomstig uit Teheran en bezit u de Iraanse nationaliteit. Toen u in het tweede jaar van het middelbaar onderwijs zat, werd u van school gestuurd omdat u weigerde

actief de lessen koran en Arabisch bij te wonen. U vond het immers niet leuk om de koran uit het hoofd te leren in een andere taal dan de uwe. U werkte de twee volgende jaren als mecaniciens maar bleef meestal gewoon thuis. Na die twee jaar schreef u zich terug in een andere school in. U moest een document tekenen dat u voortaan beloofde alle lessen bij te wonen. Even na uw inschrijving brak de coronapandemie uit. U volgde voor korte tijd de lessen online maar uiteindelijk besloot u thuis te blijven en zich niet meer in te schrijven en als winkelier aan de slag te gaan. U vond uw religie, de islam, een moeilijke religie en hield er niet van. U wilde zelf een religie kiezen. Op eigen houtje begon u zich op het internet in het christendom te verdiepen. Op een dag ergens midden 2021 zei uw vriend M. dat Jezus Christus jullie redder is en dat jullie zich moesten bekeren tot het christendom opdat jullie ook gered zouden kunnen worden. Dit idee sprak u aan. M. en u besloten samen op zoek te gaan naar een huiskerk. Via vrienden en kennissen slaagde M. erin om contact te leggen met ene J. die pastoor was in een huiskerk. Enkele maanden voor uw vertrek begon u samen met M. de vieringen van de huiskerk bij te wonen. Na twee of drie sessies in de huiskerk besloot u zich te bekeren tot het christendom. Op een keer waren u en uw vriend M. onderweg naar een viering toen jullie van op een afstand zagen hoe gewapende politiemensen huiskerkgangsters arresteerden. Hierop gingen jullie uit mekaar en sindsdien heeft u geen contact meer met M.. U ging naar uw vader en vertelde hem over het incident waarna uw vader besloot dat het beter was dat u het land zou verlaten. In de negende maand van het jaar 1400 (Iraanse kalender, november-december 2021 in de Gregoriaanse kalender) verliet u Iran legaal. U reisde samen met uw vader naar Rusland. Toen u een of twee weken in Rusland was vernam u van uw moeder dat de Iraanse autoriteiten bij jullie thuis op bezoek waren geweest en dat ze naar u vroegen. Uw vader keerde naar Iran terug. U reisde hierop alleen verder via Wit-Rusland, Polen en Duitsland naar België waar u op 3 maart 2022 als minderjarige aankwam en op 4 maart 2022 om internationale bescherming verzocht. U gaat in België naar de evangelische kerk in Brugge waar u zich op 20 augustus 2023 liet dopen. U vreest bij terugkeer naar Iran te worden vervolgd wegens uw bekering tot het christendom. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw shenasnameh (geboorteboekje), een kopie van uw doopcertificaat en een foto van uw doopsel neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u ten tijde van het indienen van uw verzoek om internationale bescherming een niet-begeleide minderjarige was, waardoor u prioritair werd gehoord door een gespecialiseerde dossierbehandelaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, die rekening hield met uw leeftijd en competenties. Tijdens uw gesprekken op de Dienst Vreemdelingenzaken was uw voogd aanwezig (zie Beoordeling bijzondere procedurele noden). Intussen bent u evenwel meerderjarig geworden. Het Commissariaat-generaal is dan ook na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier van oordeel dat er heden onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af over het ontbreken van uw paspoort. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw smokkelaar uw paspoort in Rusland afgenomen had (verklaring DVZ, vraag 25). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel dat de politie uw paspoort onderweg in een bos had geconfisqueerd. U vermoedt dat het om de Wit-Russische politie ging (CGVS, p. 3). Deze verklaringen zijn niet coherent. Het voorgaande doet vermoeden dat u uw paspoort bewust probeert achter te houden, mogelijks omdat er informatie in staat die slechts moeilijk met de inhoud van uw verklaringen in overeenstemming te brengen is.

Daarnaast heeft u uw betrokkenheid bij de huiskerk in Iran en uw bekering tot het christendom niet aannemelijk gemaakt.

Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over het moment van uw kennismaking met het christendom en uw bekering. U verklaarde op het Commissariaat-generaal enerzijds dat u na het definitief stopzetten van uw schoolgang nog meer dan een jaar in Iran verbleef en dat u drie, vier of vijf maanden voor uw vertrek uit Iran ergens in het begin van de zomer voor het eerst kennis maakte met het christendom (CGVS, p. 11; p. 14; p. 20; p. 26): enkele maanden voor uw vertrek ging u naar de huiskerk en voordien verdiepte u zich al een of twee maanden op zelfstandige basis in het christendom (CGVS, p. 22). U situeerde uw vertrek uit Iran in de negende maand van 1400 (november-december 2021). Er kan dan ook besloten worden dat uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw kennismaking met het christendom situeert in 2021, na het definitief stopzetten van uw schoolgang. Op de Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen

verklaarde u dat u in Iran van school werd gestuurd omdat de directeur het niet fijn vond dat u over uw religie sprak. U verklaarde toen tevens dat toen u in de lagere school zat nog niet helemaal bekeerd was maar dat u wel al een opleiding volgde. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken tot slot ook dat u uw vrienden op school probeerde te bekeren (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vragen 3.6, 3.8 en 3.9). Aangezien u zowel op het Commissariaat-generaal als op de Dienst Vreemdelingenzaken uw ontslag uit school jaren voor uw vertrek situeerde, situeerde u dus op de Dienst Vreemdelingenzaken ook uw kennismaking met het christendom vele jaren voor uw vertrek. Uw opeenvolgende verklaringen over het moment van uw kennismaking met het christendom in Iran zijn met andere woorden allesbehalve coherent. Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat u op school, ofschoon u over [het christendom] had gehoord, te jong was om zich te bekeren en dat u bij uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken niet over dergelijke zaken had gesproken (CGVS, p. 29), hetgeen dus niet klopt. Een afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid gaf u dus niet. De voorgaande bevinding op zich ondermijnt reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw beweerde kennismaking met het christendom in Iran. Dit blijkt overigens tevens uit het opvallende feit dat u bij uw aankomst in België, toen u nog minderjarig was, met geen woord repte over uw bekering tot het christendom. Toen antwoordde u op de vraag naar uw immigratiemotief enkel dat u naar een madrasa ging en de woorden van uw leraar niet geloofde, hetgeen uw leven in gevaar bracht, niets meer (MENA-fiche, p. 4).

Daarnaast komen uw verklaringen over uw beweegredenen om zich voor het christendom te interesseren bijzonder oppervlakkig over. U verklaarde dat u opzoeken deed over het christendom. Gevraagd waarom u zaken over het christendom wilde weten, antwoordde u dat u van plan was om uw religie af te zweren. Wanneer u vervolgens gevraagd werd waarom u uw religie wilde afzweren, antwoordde u dat u zich wilde bekeren tot het christendom zodat u gered zou worden door Jezus Christus. Erop gewezen dat u dit niet kon weten zonder opzoeken over het christendom te doen en opnieuw gevraagd waarom u uw religie wilde afzweren alvorens zaken over het christendom op te zoeken, zei u enkel opnieuw, naast de kwestie, dat u geneigd was om verder onderzoek te doen, dat u de islam wilde afzweren nadat u kennis had gemaakt met het christendom, dat u zelf wilde beslissen wat uw religie moest zijn, dat u van religie wilde veranderen en dat u het christendom leuk vond. U slaagt er met voorgaande oppervlakkige en vage verklaringen helemaal niet in uit te leggen waarom u over het christendom opzoeken begon te doen. Over uw opzoeken legde u ook al vage verklaringen af. U verklaarde veel zaken over het christendom opgezocht te hebben en veel zaken gelezen te hebben. Uitgenodigd om deze vage verklaringen over wat u op het internet gelezen had te verduidelijken en aan te geven wat u dermate aantrok dat u zich tot het christendom wilde bekeren verklaarde u dat u gewoon van plan was zich te bekeren maar dat u [aanvankelijk] geen speciale interesse had: nadat u 'wat zaken over liefde en hoop' gelezen had, wilde u gewoon verder lezen, voelde u iets speciaals in uw hart en besloot u om zich te bekeren. Met het voorgaande maakt u hoegenaamd niet duidelijk welke christelijke teksten en literatuur u dan had gelezen waardoor u van het christendom overtuigd was geraakt. Overigens beperkte u zich, gevraagd of er in de islam dan geen liefde en hoop zijn, tot de stelling dat u daar in het christendom meer over gelezen heeft, zonder hier meer duiding bij te geven (CGVS, p. 21-23). Betreffende uw hierboven vermelde wens om door Jezus gered te worden, kon u tot slot niet aangeven waarom u gered moest worden (CGVS, p. 26). Het hoeft geen betoog dat dergelijke uitlatingen waarbij u geenszins verduidelijkt wat nu precies uw beweegredenen waren om u in het christendom te verdiepen en waarom u door het christendom werd aangetrokken weinig doorleefd en te oppervlakkig zijn en dat u er op deze manier dus geenszins in geslaagd bent om aan te tonen dat u zich vanuit een oprechte interesse voor het christendom begon te interesseren.

Verder legde u onaannemelijke verklaringen af over uw christelijke conversaties met M., de persoon die u de weg naar de huiskerk zou getoond hebben. Gevraagd uit te leggen in welke context u voor het eerst over het christendom had gehoord, zei u dat uw vriend M. u als eerste over het christendom had aangesproken. Uitgenodigd om uit te leggen hoe M. wist dat hij u daarover kon aanspreken, zei u enkel dat jullie beiden onderzoek op het internet deden, maar gaf u dus geen enkele concrete uitleg over hoe M., zelfs al zou hij een goede vriend van u geweest zijn – u erkende echter niet veel over zijn achtergrond te weten –, kon weten dat hij u erover kon aanspreken, zeker omdat u zich niet kon herinneren ooit met hem over religie [in het algemeen] gesproken te hebben voordat hij over het christendom begon en jullie voordien nooit veel over de islam met elkaar spraken (CGVS, p. 20-21; p. 23). Voorts wist u zo goed als niets te vertellen over het bekeringsproces van uw vriend M.. Zo had u geen enkel idee wanneer M. zich precies bekeerde en antwoordde u ontwijkend op de vraag of hij zich voor u had bekeerd: u zei enkel dat hij meer informatie had dan u, maar dat u geloviger was, zonder te preciseren of hij voor of na u was bekeerd. Ook over de redenen waarom M. zich bekeerde tot het christendom tastte u merkwaardig genoeg volledig in het duister. U wist tot slot evenmin hoe M. de huiskerk had gevonden. U verklaarde in dit verband dat hij aan vrienden en kennissen vragen had gesteld over een huiskerk, maar u, die erkende dat het moeilijk was om over dit christelijke thema in Iran te spreken, kon hoegenaamd niet verduidelijken hoe hij dat concreet had aangepakt (CGVS, p. 23-24). Nochtans kan in alle redelijkheid aangenomen worden dat jullie bekeringsproces en jullie beweegredenen om zich te bekeren evidente gespreksonderwerpen zijn voor twee vrienden die samen het christelijke pad zouden hebben ingeslagen. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, is dan ook behoorlijk frappant en ondergraaft aanzienlijk uw bewering dat u via M. een huiskerk zou hebben gevonden.

Dat u uw betrokkenheid bij de huiskerk niet aannemelijk heeft gemaakt blijkt tevens uit het feit dat u behalve de pastoor en M. geen enkele huiskerkgenoot bij naam kon noemen (CGVS, p. 25). Redelijkerwijs kan men evenwel veronderstellen dat iemand die een huiskerk frequenteert met geloofsgenoten contact heeft gezocht, met hen heeft gesproken en hen dus, zelfs al zou u maar een drietal keer een viering hebben bezocht (CGVS, p. 26), iets beter zou kennen, temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat de vieringen in beperkte kring plaatsvonden (CGVS, p. 25).

Dat er geen enkel geloof aan uw bekering in Iran kan worden gehecht blijkt tevens uit de tegenstrijdige verklaringen die u aflegde over de gesprekken met uw ouders over uw nieuwe religie. Zo antwoordde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op de vraag of u ooit getracht heeft om uw ouders, die moslim zijn, te bekeren, dat dat onmogelijk was en dat u bang was om hen meer uitleg over dit thema te geven. U voegde eraan toe dat ze op het einde beseften waar u mee bezig was (CGVS, p. 26-27). Op de Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen had u verklaard dat toen u op school zat u veel met uw ouders over religie sprak en dat u hen probeerde te bekeren (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.6). Hiermee geconfronteerd, kwam u niet verder dan te stellen dat u destijds jong was, dat u niet in de positie was om uw ouders te overtuigen om zich te bekeren en dat u hetgeen u op school of van andere mensen hoorde, deelde met uw ouders. U voegde toe dat er voor de rest niet over dit thema op de Dienst Vreemdelingenzaken was gesproken. Een afdoende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid gaf u dus niet (CGVS, p. 29).

Tot slot heeft u anno 2024 nog steeds quasi geen kennis van essentiële aspecten van het christelijk geloof ofschoon u, althans volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal, al meer dan drie jaar christen zou zijn en in Iran bekeerd zou zijn. U kende niet eens de naam van het feest dat de geboorte van Jezus herdenkt en dacht foutief dat het in maart of mei werd gevierd. Gevraagd naar de betekenis van Pasen meende u verkeerdelijk dat dit de dag is dat Jezus sterft: de dag na Pasen vindt de wederopstanding plaats (CGVS, p. 28). Het is zeer vreemd dat u als zelfverklaarde christen niet eens weet dat men op Pasen viert dat Christus is opgestaan uit de dood. De verrijzenis van Jezus raakt immers aan de essentie van het christelijk geloof. Ook de betekenis van Pinksteren is u totaal onbekend. Gevraagd om uitleg te geven over de Heilige Geest, zei u enkel 'Heilige Geest, vader, zoon, dopen', hetgeen bezwaarlijk als een goed antwoord kan worden beschouwd. Gevraagd of er een dag [in de christelijke kalender] is die te maken heeft met de Heilige Geest, wist u hierop geen antwoord te formuleren (CGVS, p. 28). Dat u na drie jaar christen zijn op de meest eenvoudige vragen over uw beweerde geloof geen begin van antwoord kon formuleren, terwijl u het belang van het vergaren van kennis en Bijbelstudie onderstreepte en naar eigen zeggen onderzoek doet naar het christendom (CGVS, p. 17; p. 23), tast fundamenteel de geloofwaardigheid van uw beweerde bekering aan.

Aangezien er aan uw bekering en interesse voor het christendom in Iran geen enkel geloof gehecht kan worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen ten gevolge van uw bekering in Iran en het ontdekken van de huiskerk door de Iraanse autoriteiten. Dit wordt bevestigd doordat u niet alleen bijzonder weinig wist over de problemen van uw huiskerkgenoten – u heeft geen informatie proberen te verzamelen over het lot van uw huiskerkgenoten (CGVS, p. 28) – maar ook zeer weinig wist over de problemen die uw familie na uw vertrek ondervond. U verklaarde weliswaar dat de politie langs was gekomen, maar u wist bijv. niet van welke dienst de agenten waren die bij u thuis langskwamen en kon ook niet zeggen of ze in burger dan wel in uniform waren (CGVS, p. 4). Verder wist u niet of de politie na dat ene bezoek nog bij uw ouders langs geweest waren. Gevraagd hoe vaak de politie bij u thuis langskwam, antwoordde u immers dat u hier geen informatie over had: u wist dus niet of ze eenmaal waren langsgesproken of meer dan één keer (CGVS, p. 4-5). Bovendien blijkt u uw ouders, met wie u momenteel nochtans contact heeft, zelfs niet eens gevraagd te hebben of de politie behalve die ene keer na uw vertrek nog langsgesproken is (CGVS, p. 5). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt en hierover zelfs geen informatie vergaart terwijl het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn of haar vluchtrelaas, hetgeen u duidelijk nagelaten heeft te doen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er noch aan uw bekering in Iran, noch aan de hierdoor ondervonden problemen nog geloof kan worden gehecht.

Dat er aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw voortgezette geloofsactiviteiten na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan en zich te laten dopen, hetgeen u wenste te staven met een foto van uw doopsel en een doopcertificaat, ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Het feit dat u een doopattest en een foto van uw doopsel heeft neergelegd, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker om internationale bescherming geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins

deed. Er kan dan ook besloten worden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk ging en zich liet dopen, zeker omdat hierboven al vastgesteld werd dat u ondanks dat u al jaren geleden bekeerd zou zijn uw kennis over de christelijke geloofspraktijk anno 2024 nog steeds ondermaats is. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Er kan tot slot, in verband met uw religieuze activiteiten uitgevoerd in België, verwezen worden naar de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf) en waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te hebben, quod non in casu.

Aan uw nationaliteit en identiteit zoals die blijken uit de door u neergelegde shenasnameh wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert gespreid over twee middelen de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker verwijst tevens naar artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Verzoeker volhardt hierbij in zijn verklaringen aangaande zijn bekering tot het christendom en betoogt dat er geen rekening gehouden werd met zijn persoonlijke en culturele omstandigheden, namelijk zijn jonge leeftijd en beperkte scholing.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, academische literatuur, rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ), rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en rechtspraak van de Raad van State (hierna: de RvS).

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift wordt gewezen op volgende inventaris waarvan de stukken worden toegevoegd:

“2. PARCI, “Faceless Victims 2024 annual report – Rights violations against christians in Iran”, 19 februari 2024, te consulteren op:

<https://meconcern.org/wp-content/uploads/2024/02/PARCIAnnual%20Report%20Iran%202024.pdf>;

3. USCIRF, “Iran - RECOMMENDED FOR COUNTRIES OF PARTICULAR CONCERN (CPC)”, mei 2024, te consulteren op <https://www.uscirf.gov/sites/default/files/2024-05/Iran.pdf>;

4. Rijksoverheid.nl, “Algemeen ambtsbericht Iran”, september 2023, te consulteren op: <https://open.overheid.nl/documenten/ronl58198142a5208814509d74495662d9cb772684aa/pdf>.”

2.2.2. Verzoeker brengt op 24 maart 2024 ter terechtzitting aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan het attest van 23 maart 2024 van de Evangelische kerk De Veste Brugge vzw wordt toegevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit

alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u ten tijde van het indienen van uw verzoek om internationale bescherming een niet-begeleide minderjarige was, waardoor u prioritair werd gehoord door een gespecialiseerde dossierbehandelaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, die rekening hield met uw leeftijd en competenties. Tijdens uw gesprekken op de Dienst Vreemdelingenzaken was uw voogd aanwezig (zie Beoordeling bijzondere procedurele noden). Intussen bent u evenwel meerderjarig geworden. Het Commissariaat-generaal is dan ook na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier van oordeel dat er heden onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker brengt met de loutere benadrukking van zijn jonge leeftijd en beperkte scholing geenszins dienstige elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande terechte motieven waarbij in zijn hoofde als destijds minderjarige bijzondere procedurele noden werden aangenomen. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde tot de zevende graad naar school te zijn gegaan (Verklaring DVZ van 5 december 2022, vraag 11; persoonlijk onderhoud van 9 oktober 2024, p. 6- 7).

Gelet op het voorgaande treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd werden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Iran vervolging omwille van zijn bekering naar het christendom.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het ontbreken van zijn paspoort:

“U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw smokkelaar uw paspoort in Rusland afgenomen had (verklaring DVZ, vraag 25). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel dat de politie uw paspoort

onderweg in een bos had geconfisqueerd. U vermoedt dat het om de Wit-Russische politie ging (CGVS, p. 3). Deze verklaringen zijn niet coherent. Het voorgaande doet vermoeden dat u uw paspoort bewust probeert achter te houden, mogelijks omdat er informatie in staat die slechts moeilijk met de inhoud van uw verklaringen in overeenstemming te brengen is.”

Bij gebrek aan enig dienstig verweer kan de Raad bovenstaande terechte bevindingen, die steun vinden in de stukken van het dossier, bijtreden.

2.3.5.3. Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd dat verzoeker er niet in geslaagd is een oprechte bekering tot het christendom aannemelijk te maken.

De Raad merkt hierbij op dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, nr. C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, moeten volgende drie elementen worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven; dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort; dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De drie elementen kunnen in theorie weliswaar van elkaar gescheiden worden, maar in de praktijk niet volledig los van elkaar worden beoordeeld. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij de Raad alle elementen die beschikbaar zijn in het rechtsplegingsdossier betreft, zoals de verklaringen, documenten en de feitelijke informatie die een verzoeker voorlegt over voormelde drie elementen. Deze moeten niet alleen worden gezien in hun onderlinge samenhang, maar ook in het licht van verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden.

Het enkele feit dat een verzoeker interesse heeft in een andere religie is niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij door zijn interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging.

Deze bekering tot een andere godsdienst moet oprecht zijn, in die zin dat verzoeker in concreto aannemelijk moet maken dat hij daadwerkelijk door het christendom overtuigd is, d.i. dat zijn bekering is ingegeven door een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging. Indien een daadwerkelijke en oprechte bekering aannemelijk is gemaakt, wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Volgens het EHRM is er sprake van een oprechte persoonlijke geloofsovertuiging wanneer er sprake is van een zekere overtuigingskracht, ernst, samenhang en belangrijkheid (*“a certain level of cogency, seriousness, cohesion and importance”*; EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G./Zweden, par. 144).

Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de bekering moeten de drie voormelde elementen (proces/motieven, kennis en activiteiten) worden betrokken en gewogen waarbij het persoonlijke, doorleefd verhaal van verzoeker van belang is. In het algemeen kan dan ook worden gesteld dat binnen de beoordeling van de drie elementen het zwaartepunt ligt op de verklaringen van de verzoeker over zijn eigen ervaringen en zijn persoonlijke beleving met betrekking tot deze drie elementen.

Binnen deze drie elementen kan dan weer in het algemeen worden gesteld dat het zwaartepunt in de meeste gevallen ligt bij de motieven voor en het proces van bekering. Dit neemt niet weg dat indien er ten aanzien van één element minder aannemelijke verklaringen zijn afgelegd, de andere elementen dit kunnen ‘compenseren’, mits de verzoeker in staat is daarover verklaringen af te leggen die overtuigend genoeg zijn om de zwakkere elementen te ‘compenseren’.

De Raad volgt de redenering van de commissaris-generaal dat verzoeker niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging bekeerd te zijn tot het christendom.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat:

i) verzoeker zo tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment van zijn kennismaking met het christendom en zijn bekering. Verzoeker verklaarde op het Commissariaat-generaal enerzijds dat hij na het definitief stopzetten van zijn schoolgang nog meer dan een jaar in Iran verbleef en dat hij drie, vier of vijf maanden voor zijn vertrek uit Iran ergens in het begin van de zomer voor het eerst kennis maakte met het christendom: enkele maanden voor zijn vertrek ging verzoeker naar de huiskerk en voordien verdiepte hij zich al een of twee maanden op zelfstandige basis in het christendom. Verzoeker situeerde zijn vertrek uit Iran in de negende maand van 1400 (november-december 2021). Er kan dan ook besloten worden dat uit verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat hij zijn kennismaking met het christendom situeert in 2021, na het definitief stopzetten van zijn schoolgang. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) daarentegen verklaarde verzoeker dat hij in Iran van school werd gestuurd omdat de directeur het niet fijn vond dat hij over zijn religie sprak. Verzoeker verklaarde toen tevens dat toen hij in de lagere school zat nog niet helemaal bekeerd was maar dat hij wel al een opleiding volgde. Verzoeker verklaarde bij de DVZ tot slot ook dat hij zijn vrienden op school probeerde te bekeren. Aangezien verzoeker zowel op het Commissariaat-generaal als bij de DVZ zijn ontslag uit school jaren voor zijn vertrek situeerde, situeerde hij dus bij de DVZ ook zijn kennismaking met het christendom vele jaren voor zijn vertrek. Verzoekers opeenvolgende verklaringen over het moment van zijn kennismaking met het christendom in Iran zijn met andere woorden allesbehalve coherent. Hiermee geconfronteerd, zei verzoeker enkel dat hij op school, ofschoon hij over [het christendom] had gehoord, te jong was om zich te bekeren en dat hij bij zijn gesprek bij de DVZ niet over dergelijke zaken had gesproken, hetgeen dus niet klopt. Een afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid gaf verzoeker dus niet. De voorgaande bevinding op zich ondermijnt reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn beweerde kennismaking met het christendom in Iran. Dit blijkt overigens tevens uit het opvallende feit dat verzoeker bij zijn aankomst in België, toen hij nog minderjarig was, met geen woord rept over zijn bekering tot het christendom. Toen antwoordde verzoeker op de vraag naar zijn immigratiemotief enkel dat hij naar een madrassa ging en de woorden van zijn leraar niet geloofde, hetgeen zijn leven in gevaar bracht, niets meer;

ii) verzoekers verklaringen over zijn beweegredenen om zich voor het christendom te interesseren daarnaast bijzonder oppervlakkig overkomen. Verzoeker verklaarde dat hij opzoeken deed over het christendom. Gevraagd waarom hij zaken over het christendom wilde weten, antwoordde verzoeker dat hij van plan was om zijn religie af te zweren. Wanneer hem vervolgens gevraagd werd waarom hij zijn religie wilde afzweren, antwoordde verzoeker dat hij zich wilde bekeren tot het christendom zodat hij gered zou worden door Jezus Christus. Erop gewezen dat verzoeker dit niet kon weten zonder opzoeken over het christendom te doen en opnieuw gevraagd waarom hij zijn religie wilde afzweren alvorens zaken over het christendom op te zoeken, zei verzoeker enkel opnieuw, naast de kwestie, dat hij geneigd was om verder onderzoek te doen, dat hij de islam wilde afzweren nadat hij kennis had gemaakt met het christendom, dat hij zelf wilde beslissen wat zijn religie moest zijn, dat hij van religie wilde veranderen en dat hij het christendom leuk vond. Verzoeker slaagt er met voorgaande oppervlakkige en vage verklaringen helemaal niet in uit te leggen waarom hij over het christendom opzoeken begon te doen. Over zijn opzoeken legde verzoeker ook al vage verklaringen af. Verzoeker verklaarde veel zaken over het christendom opgezocht te hebben en veel zaken gelezen te hebben. Uitgenodigd om deze vage verklaringen over wat hij op het internet gelezen had te verduidelijken en aan te geven wat hem dermate aantrok dat hij zich tot het christendom wilde bekeren verklaarde verzoeker dat hij gewoon van plan was zich te bekeren maar dat hij [aanvankelijk] geen speciale interesse had: nadat hij 'wat zaken over liefde en hoop' gelezen had, wilde verzoeker gewoon verder lezen, voelde hij iets speciaals in zijn hart en besloot hij om zich te bekeren. Met het voorgaande maakt verzoeker hoegenaamd niet duidelijk welke christelijke teksten en literatuur hij dan had gelezen waardoor hij van het christendom overtuigd was geraakt. Overigens beperkte verzoeker zich, gevraagd of er in de islam dan geen liefde en hoop zijn, tot de stelling dat hij daar in het christendom meer over gelezen heeft, zonder hier meer duiding bij te geven. Betreffende verzoekers hierboven vermelde wens om door Jezus gered te worden, kon hij tot slot niet aangeven waarom hij gered moest worden. Het hoeft geen betoog dat dergelijke uitlatingen waarbij verzoeker geenszins verduidelijkt wat nu precies zijn beweegredenen waren om hem in het christendom te verdiepen en waarom hij door het christendom werd aangetrokken weinig doorleefd en te oppervlakkig zijn en dat hij er op deze manier dus geenszins in geslaagd is om aan te tonen dat hij zich vanuit een oprechte interesse voor het christendom begon te interesseren;

iii) verzoeker verder onaannemelijke verklaringen aflegde over zijn christelijke conversaties met M., de persoon die hem de weg naar de huiskerk zou getoond hebben. Gevraagd uit te leggen in welke context verzoeker voor het eerst over het christendom had gehoord, zei hij dat zijn vriend M. hem als eerste over het christendom had aangesproken. Uitgenodigd om uit te leggen hoe M. wist dat hij hem daarover kon aanspreken, zei verzoeker enkel dat zij beiden onderzoek op het internet deden, maar gaf verzoeker dus geen enkele concrete uitleg over hoe M., zelfs al zou hij een goede vriend van hem geweest zijn – hij erkende echter niet veel over zijn achtergrond te weten –, kon weten dat hij verzoeker erover kon aanspreken, zeker omdat hij zich niet kon herinneren ooit met hem over religie [in het algemeen] gesproken te hebben voordat hij over het christendom begon en zij voordien nooit veel over de islam met elkaar spraken. Voorts wist verzoeker zo goed als niets te vertellen over het bekeringsproces van zijn vriend M.. Zo had verzoeker geen enkel idee wanneer M. zich precies bekeerde en antwoordde hij ontwijkend op de vraag of hij zich voor hem had bekeerd: verzoeker zei enkel dat zijn vriend meer informatie had dan hij, maar dat hij geloviger was, zonder te preciseren of zijn vriend voor of na hem was bekeerd. Ook over de redenen waarom

M. zich bekeerde tot het christendom tastte verzoeker merkwaardig genoeg volledig in het duister. Verzoeker wist tot slot evenmin hoe M. de huiskerk had gevonden. Verzoeker verklaarde in dit verband dat hij aan vrienden en kennissen vragen had gesteld over een huiskerk, maar hij, die erkende dat het moeilijk was om over dit christelijke thema in Iran te spreken, kon hoegenaamd niet verduidelijken hoe hij dat concreet had aangepakt. Nochtans kan in alle redelijkheid aangenomen worden dat hun bekeringsproces en hun beweegredenen om zich te bekeren evidente gespreksonderwerpen zijn voor twee vrienden die samen het christelijke pad zouden hebben ingeslagen. Dat verzoeker niet over bovenstaande informatie beschikt, is dan ook behoorlijk frappant en ondergraaft aanzienlijk zijn bewering dat hij via M. een huiskerk zou hebben gevonden;

iv) het gegeven dat verzoeker zijn betrokkenheid bij de huiskerk niet aannemelijk heeft gemaakt tevens blijkt uit het feit dat hij behalve de pastoor en M. geen enkele huiskerkgenoot bij naam kon noemen. Redelijkerwijs kan men evenwel veronderstellen dat iemand die een huiskerk frequenteert met geloofsgenoten contact heeft gezocht, met hen gesproken heeft en hen dus, zelfs al zou verzoeker maar een drietal keer een viering hebben bezocht, iets beter zou kennen, temeer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat de vieringen in beperkte kring plaatsvonden;

v) er geen enkel geloof aan verzoekers bekering in Iran kan worden gehecht tevens blijkt uit de tegenstrijdige verklaringen die hij aflegde over de gesprekken met zijn ouders over zijn nieuwe religie. Zo antwoordde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op de vraag of hij ooit getracht heeft om zijn ouders, die moslim zijn, te bekeren, dat dat onmogelijk was en dat hij bang was om hen meer uitleg over dit thema te geven. Verzoeker voegde eraan toe dat ze op het einde beseften waar hij mee bezig was. Bij de DVZ daarentegen had verzoeker verklaard dat toen hij op school zat hij veel met zijn ouders over religie sprak en dat hij hen probeerde te bekeren. Hiermee geconfronteerd, kwam verzoeker niet verder dan te stellen dat hij destijds jong was, dat hij niet in de positie was om zijn ouders te overtuigen om zich te bekeren en dat hij hetgeen hij op school of van andere mensen hoorde, deelde met zijn ouders. Verzoeker voegde toe dat er voor de rest niet over dit thema bij de DVZ was gesproken. Een afdoende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid gaf verzoeker dus niet;

vi) verzoeker tot slot anno 2024 nog steeds quasi geen kennis heeft van essentiële aspecten van het christelijk geloof ofschoon hij, althans volgens zijn verklaringen op het CGVS, al meer dan drie jaar christen zou zijn en in Iran bekeerd zou zijn. Verzoeker kende niet eens de naam van het feest dat de geboorte van Jezus herdenkt en dacht foutief dat het in maart of mei werd gevierd. Gevraagd naar de betekenis van Pasen meende verzoeker verkeerdelijk dat dit de dag is dat Jezus sterft: de dag na Pasen vindt de wederopstanding plaats. Het is zeer vreemd dat verzoeker als zelfverklaarde christen niet eens weet dat men op Pasen viert dat Christus is opgestaan uit de dood. De verrijzenis van Jezus raakt immers aan de essentie van het christelijk geloof. Ook de betekenis van Pinksteren is verzoeker totaal onbekend. Gevraagd om uitleg te geven over de Heilige Geest, zei verzoeker enkel 'Heilige Geest, vader, zoon, dopen', hetgeen bezwaarlijk als een goed antwoord kan worden beschouwd. Gevraagd of er een dag [in de christelijke kalender] is die te maken heeft met de Heilige Geest, wist verzoeker hierop geen antwoord te formuleren. Dat verzoeker na drie jaar christen zijn op de meest eenvoudige vragen over zijn beweerde geloof geen begin van antwoord kon formuleren, terwijl hij het belang van het vergaren van kennis en Bijbelstudie onderstreepte en naar eigen zeggen onderzoek doet naar het christendom, tast fundamenteel de geloofwaardigheid van zijn beweerde bekering aan;

vii) aangezien er aan verzoekers bekering en interesse voor het christendom in Iran geen enkel geloof gehecht kan worden, er evenmin geloof gehecht kan worden aan zijn beweerde problemen ten gevolge van zijn bekering in Iran en het ontdekken van de huiskerk door de Iraanse autoriteiten. Dit wordt bevestigd doordat verzoeker niet alleen bijzonder weinig wist over de problemen van zijn huiskerkgenoten – verzoeker heeft geen informatie proberen te verzamelen over het lot van zijn huiskerkgenoten – maar ook zeer weinig wist over de problemen die zijn familie na zijn vertrek ondervond. Verzoeker verklaarde weliswaar dat de politie langs was gekomen, maar hij wist bijv. niet van welke dienst de agenten waren die bij hem thuis langskwamen en kon ook niet zeggen of ze in burger dan wel in uniform waren. Verder wist verzoeker niet of de politie na dat ene bezoek nog bij zijn ouders langs geweest waren. Gevraagd hoe vaak de politie bij zijn thuis langskwam, antwoordde verzoeker immers dat hij hier geen informatie over had: hij wist dus niet of ze eenmaal waren langsgesproken of meer dan één keer. Bovendien blijkt verzoeker zijn ouders, met wie hij momenteel nochtans contact heeft, zelfs niet eens gevraagd te hebben of de politie behalve die ene keer na zijn vertrek nog langsgesproken is. Dat verzoeker niet over bovenstaande informatie beschikt en hierover zelfs geen informatie vergaart terwijl het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van zijn vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn of haar vluchtrelaas, hetgeen verzoeker duidelijk nagelaten heeft te doen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas

en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en verklaringen op het CGVS aangaande zijn bekering doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door verzoeker geschetste context en afgelegde verklaringen.

2.3.5.4. Wat betreft verzoekers religieuze activiteiten in België motiveert de commissaris-generaal nog terdege:

“Dat er aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw voortgezette geloofsactiviteiten na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan en zich te laten dopen, hetgeen u wenste te staven met een foto van uw doopsel en een doopcertificaat, ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Het feit dat u een doopattest en een foto van uw doopsel heeft neergelegd, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker om internationale bescherming geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Er kan dan ook besloten worden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk ging en zich liet dopen, zeker omdat hierboven al vastgesteld werd dat u ondanks dat u al jaren geleden bekeerd zou zijn uw kennis over de christelijke geloofspraktijk anno 2024 nog steeds ondermaats is. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Er kan tot slot, in verband met uw religieuze activiteiten uitgevoerd in België, verwezen worden naar de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf) en waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te hebben, quod non in casu.”

Verzoeker brengt met de loutere volharding in zijn verklaringen en met de benadrukking van zijn doopsel zoals nogmaals bevestigd wordt in zijn aanvullende nota waarmee evenwel reeds rekening werd gehouden in de bestreden beslissing, geenszins dienstige elementen bij die bovenstaande terechte bevindingen kunnen ontkrachten.

Nu uit de hoger weergegeven motieven blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bekering, kan hij niet dienstig verwijzen naar algemene informatie omtrent (de vervolging van) christenen.

De Raad wijst er verder op dat uit de beschikbare COI focus “IRAN- Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten” van 10 mei 2023 blijkt dat niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is, de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbeperkt is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens de geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. De hoofddoelstelling van de surveillanceactiviteiten in het buitenland, hoofdzakelijk via het online monitoren van openbare informatie op het internet, is het maken van profielen over de doelwitten en het in kaart brengen van netwerken (p. 20). De internetsurveillance is sinds de dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid opgevoerd (p. 22-23). De hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime is overigens geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt, doch de invloed die een persoon heeft bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgers niet belangrijk wordt geacht (p. 20-21). In casu moet beklemtoond worden dat verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en hij slechts een zeer beperkte zichtbaarheid heeft op sociale media daar hij verklaarde dat zijn Instagramprofiel en Facebookprofiel privé zijn en daarenboven aangaf op Instagram slechts 300 volgers te hebben (persoonlijk onderhoud van 9 oktober 2024, p. 5- 6).

Niettegenstaande in deze COI Focus erop wordt gewezen dat de gevonden informatie beperkt is door de lage aantallen afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran en de afwezigheid

van onafhankelijke instanties die hun situatie in Iran opvolgen (p. 6, 27), bevat deze COI Focus voldoende informatie om op gedegen basis de risico's voor verzoeker bij terugkeer naar Iran te beoordelen. Bovendien moet er worden aangestipt dat uit de beschikbare landeninformatie kan vastgesteld worden dat een terugkeer slechts problemen zal veroorzaken wanneer sprake is van een verhoogd risicoprofiel, wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt. Er wordt hierbij ook aangegeven dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, zij het wegens hun vluchtrelaas, zij het wegens activiteiten op sociale media met betrekking tot kritiek op de Iraanse autoriteiten.

In zoverre verzoeker verwijst naar de onderdrukking van politieke tegenstanders en naar de monitoring van Iraniërs in het buitenland, kan verzoeker geen ander licht werpen op bovenstaande analyse waarbij wordt uiteengezet wie specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker toont geenszins aan dat het loutere gegeven dat Iraniërs in het buitenland gemonitord (kunnen) worden en daar politieke activiteiten hebben ipso facto met zich meebrengt dat hij bij terugkeer systematisch dreigt vervolgd te worden en de loutere monitoring en hebben van politieke activiteiten zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker legt geen andere informatie neer waaruit het tegendeel blijkt.

De actuele algemene landeninformatie in acht genomen heeft verweerder op goede gronden geoordeeld dat uit de aangehaalde elementen en bijgebrachte stukken niet zonder meer kan opgemaakt worden dat verzoeker een verhoogd risicoprofiel heeft.

Voorts merkt de Raad nog op dat uit voormelde COI van mei 2023 niet kan worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker legt geen andere informatie neer waaruit het tegendeel blijkt.

De meeste in het buitenland wonende Iraniërs ondervinden doorgaans geen problemen bij terugkeer. Profielen van personen die in de verslagperiode (1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023) van de COI Focus van 10 mei 2023 toch problemen kenden met de Iraanse autoriteiten bij terugkeer, zijn personen met een dubbele nationaliteit en Iraanse atleten die in het buitenland hun steun betuigen aan de straatprotesten in Iran (p. 31). Er werden verder geen verifieerbare berichten gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming vanuit Europa die na een terugkeer naar Iran ernstige problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts maken evenmin melding van grote problemen (p. 30-35). Hierbij wordt aangestipt dat het aanvragen van internationale bescherming in het buitenland op zichzelf in Iran niet strafbaar is (p. 9). De Iraanse overheden hebben verder doorgaans weinig interesse in het strafrechtelijk vervolgen van afgewezen Iraanse asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet hebben geplaatst over het algemeen (nog steeds) weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien, ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. De behandeling van terugkeerders, inclusief afgewezen verzoekers om internationale bescherming, is afhankelijk van hun profiel voor hun vertrek uit Iran en hun activiteiten bij terugkeer. Het zijn vooral personen die al een hoog profiel hadden, in het bijzonder politieke activisten, die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Tenzij zij voor hun vertrek uit Iran al in de negatieve aandacht stonden van de Iraanse overheden, kan worden aangenomen dat terugkeerders in het algemeen de aandacht van de Iraanse overheden waarschijnlijk niet zullen trekken en een laag risico lopen op monitoring, mishandeling of discriminatie (p. 33-35). De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat een loutere mogelijkheid van een behandeling die raakt aan vervolging of ernstige schade niet voldoende is.

Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, de reeds hoger gedane vaststellingen in acht genomen, het bestaan van risicofactoren in zijn hoofd niet aantoonde of aannemelijk maakt. De Raad herhaalt hierbij dat het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig werd bevonden en hij niet heeft aangetoond dat hij vóór zijn (legaal) vertrek uit Iran reeds in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat de Iraanse autoriteiten vooral personen monitoren die zij als een bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds eerder in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of politieke activisten zijn, *quod non in casu*.

Uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt verder dat terugkeerders bij aankomst op de Iman Khomeini International Airport (IKA) in Teheran inderdaad (nog steeds) onderworpen worden aan veiligheids- en mogelijks ook andere controles (p. 26 e.v.). Iraniërs die met een gewoon paspoort terugreizen worden door de Iraanse autoriteiten over het algemeen als gewone reizigers beschouwd. Iraniërs die gedwongen terugkeren of Iraniërs die met een *laissez-passer* reizen worden bij aankomst op de IKA luchthaven aan een

nader onderzoek onderworpen aan de hand van een ondervraging. De Iraanse immigratiepolitie ondervraagt gedwongen terugkeerders of terugkeerders met een *laissez-passer* over de omstandigheden van hun vertrek uit Iran, om na te gaan of er sprake is van een illegale uitreis, alsook over de reden van een eventueel verzoek om internationale bescherming in het buitenland (p. 29-30). Verder blijkt dat er sinds eind 2021 – begin 2022 verschillende in Europa wonende Iraniërs, waaronder Iraniërs met een dubbele nationaliteit, vluchtelingen en Iraniërs die in het buitenland verblijven, bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd nadat ze door de paspoortcontrole zijn gegaan en een inreisstempel ontvangen hebben. Daarbij hangt het van de individuele omstandigheden in een zaak af of iemand na terugkeer wordt ondervraagd (p. 28). Blijkens de landeninformatie is er voorts geen sprake van een systematische controle van sociale media-profielen op de luchthaven. Wanneer dit wel gebeurt, is dit voornamelijk bij terugkeerders van wie een vermoeden bestaat van activisme of illegale activiteiten. Sociale media zijn verder van bijzonder belang wanneer een terugkeerder veel volgers heeft. Een van de geraadpleegde cybersecurityexperten verklaart het dan weer waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten vragen naar de sociale media-profielen van jonge mensen die in westerse landen wonen waarin het regime geïnteresseerd is, zoals Canada, de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Nederland en dat bepaalde werkprofielen van terugkerende personen die in het Westen wonen gescreend zullen worden (*ibid.*, p. 29).

De Raad merkt op dat uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat Iran sinds geruime tijd het beleid hanteert om geen gedwongen terugkeer te aanvaarden (p. 24). Een terugkeer met een *laissez-passer* leidt luidens deze COI Focus (p. 29-35) tot nader onderzoek aan de hand van een ondervraging bij aankomst in Iran, omdat dit zou kunnen betekenen dat iemand illegaal is uitgereisd en dat terugkeerders met een *laissez-passer* worden gemarkeerd als personen die om internationale bescherming hebben verzocht, waardoor deze mogelijk worden ondervraagd worden over de reden van het beschermingsverzoek, de omstandigheden van hun vertrek uit Iran en waarom ze reizen met een *laissez-passer*. Nog volgens de COI Focus van 10 mei 2023 duren de verhoren bij aankomst van terugkeerders met een *laissez-passer* een half uur tot een uur, al kan dit langer zijn indien de terugkeerder ontwijkend antwoordt of als de Iraanse autoriteiten vermoeden dat de terugkeerder in het verleden criminele feiten heeft gepleegd. Arrestatie en mishandeling zijn bij een dergelijke ondervraging niet gebruikelijk. Het loutere gegeven dat verzoeker, die Iran legaal is uitgereisd (Verklaring DVZ van 5 december 2022, vraag 33; vraag 34), bij binnenkomst in Iran mogelijk ondervraagd zal worden naar de redenen van zijn vertrek en asielrelaas betekent niet zonder meer dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Gelet op het vaststaand ongeloofwaardig vluchtrelaas, kan niet blijken dat verzoeker eerder in de negatieve aandacht heeft gestaan van de Iraanse autoriteiten noch kan uit de elementen in het rechtsplegingsdossier blijken dat hij anderszins voor hen een persoon van belang zou zijn. Verzoeker toont nergens aan dat hij in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten staat, in ieder geval niet meer dan andere afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran. Er zijn geen concrete aanknopingspunten dat verzoeker bij terugkeer naar Iran als een risico of bedreiging zal worden beschouwd en aan een reëel gevaar voor vervolging of ernstige schade zal worden blootgesteld.

2.3.5.5. Waar verzoeker betoogt dat verweerder geen rekening gehouden heeft met zijn persoonlijke en culturele omstandigheden, namelijk zijn jonge leeftijd en beperkte scholing en dat aan hem een zwaardere bewijslast wordt opgelegd, kan hij niet gevolgd worden en kan hij geen afbreuk doen aan bovenstaande pertinente weigeringsmotieven.

Immers wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, ook wanneer deze jong is en ongeschoold zou zijn, redelijkerwijze verwacht kan worden dat die nauwkeurige, doorleefde en eenduidige verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees.

Daarnaast stelt de Raad, met verwijzing naar de vaststellingen onder 2.3.4. (*supra*) vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker negentien en dus geen infans meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde, nauwkeurige en éénduidige verklaringen af te leggen over kernelementen van zijn vrees. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Farsi, verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeker geenszins aantoonbaar dat zijn vermeende ongeschooldheid zijn verstandelijke vermogens aantast in die mate dat hij hierdoor niet in staat was nauwkeurige, doorleefde en eenduidige verklaringen af te leggen aangaande de kernelementen van zijn vrees. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde tot de zevende graad naar school te zijn gegaan (Verklaring DVZ van 5 december 2022, vraag 11; persoonlijk onderhoud van 9 oktober 2024, p. 6- 7).

Hierbij kan nog aangestipt worden dat het feit dat een persoon ongeschoold is, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate, 26 August 2020, p. 89).

2.3.5.6. Waar ter terechtzitting voor het eerst betoogd wordt dat verzoekers zus al lang in België verblijft alwaar zij een pitazaak uitbaat waarin verzoeker helpt en gesteld wordt dat verzoekers dossier wordt opgevolgd door pleegzorg, kan nog worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie geenszins kan worden afgeleid dat het loutere gegeven dat verzoeker enige tijd in België heeft verbleven en zich er integreert zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde.

Verzoeker – die Iran legaal heeft verlaten, die het Farsi beheerst, tot de zevende graad naar school is gegaan en soms werkte bij een mecanicien en als winkelier alsook verklaarde nog twee keer per week contact te houden met zijn familie in Iran (Verklaring DVZ 5 december 2022, vraag 11; persoonlijk onderhoud van 9 oktober 2024, p. 3, p. 6- 7; p. 9- 11) –, toont niet aan dat zijn verblijf en integratie in Europa van hem een dusdanig verwesterd persoon zouden hebben gemaakt dat hij zijn leven in Iran niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zouden kunnen aarden. Evenmin toont hij aan dat hij omwille hiervan en omwille van het gegeven dat hij zich heeft trachten te integreren, riskeert te worden geviséerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van zijn afwezigheid uit Iran bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade inhouden in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet noch kan dit blijken uit de beschikbare informatie gelet op de individuele omstandigheden van verzoeker.

Volledigheidshalve wijst de Raad er in dit verband nog op dat verzoeker de mogelijkheid heeft om bijvoorbeeld een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan te vragen en hij aldus gebruik dient te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de hierboven uiteengezette situatie.

2.3.5.7. De Raad meent dat de door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de concrete beoordeling ervan.

2.3.5.8. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangebrachte vluchtrelaas.

De Raad meent dat verzoeker zich dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dit ongeloofwaardig bevonden relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.5.9. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont geenszins aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. In zoverre verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend vijfentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU